

Таким чином, важливим аспектом розвитку інформаційного суспільства є формування інформаційної культури особистості, яка поєднує в собі культуру мислення й мовлення, культуру комунікацій, культуру роботи з інформацією у всіх її виявах тощо.

Перелік використаних джерел:

1. Тоффлер Э. Третья волна / Э. Тоффлер; пер. с англ. – М.: ООО «Изд-во АСТ», 1999.
2. Белл Д. Грядущее постиндустриальное общество / Д. Белл. – М.: Academia, 1999.
3. Рубанець О. М. Інформаційне суспільство: когнітивний креатив постнекласичних досліджень / О. М. Рубанець. – К.: ПАРАПАН, 2006. – 420 с.
4. Дзьобань О. П. Соціокультурний простір інформаційного суспільства як середовище буття сучасної людини / О. П. Дзьобань, С. Б. Жданенко // Вісн. Нац. ун-ту «Юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого». Серія: Філософія, філософія права, політологія, соціологія / редкол.: А. П. Гетьман та ін. – Х. : Право, 2014. – №2 (21). – С. 12–21.
5. Дрожжина С. В. Аксиологічно-екзистенційні детермінанти інформаційного суспільства / С. В. Дрожжина, І. М. Кобзар // Гілея : наук. вісн. : зб. наук. пр. / голов. ред. В. М. Вашкевич. – К. : Гілея, 2014. – Вип. 80 (1). – С. 190–196.
6. Кордюм В. А. Биоэтика – ее прошлое, настоящее и будущее / В. А. Кордюм // Практическая философия. – 2001. – № 3. – С.5–20.
7. Постанова Верховної Ради України «Про Рекомендації парламентських слухань з питань розвитку інформаційного суспільства в Україні». – Київ, 1 грудня 2005 року, № 3175-IV. – ЛігаБізнесІнформ.

Грабовський Вячеслав

група 2-М-9/9

ДВНЗ «Тернопільський коледж харчових технологій і торгівлі», Тернопіль, Україна

Viacheslav Hrabovskyi

group 2-M-9/9

State Higher Educational Establishment «Ternopil College of Food Technology and Trade»

Ternopil, Ukraine

Науковий керівник: **Березівська Надія Стефанівна**,

викладач вищої кваліфікаційної категорії

Scientific supervisor: **Nadiya Berezivska**,

teacher of higher qualification category

ВПЛИВ ІНВЕТОРІВ ТА ІНВЕСТИЦІЙ НА ВАШ БІЗНЕС THE INFLUENCE OF INVESTORS AND INVESTMENTS IN YOUR BUSINESS

Перед тим як відкрити власний бізнес люди в першу чергу ставлять одне питання: “А де взяти гроші на власну справу?” Зазвичай люди думають що найкращим варіантом буде залучити гроші із зовнішніх джерел, тобто за гроші інвесторів.

Фінансові інвестиції – це активи, які отримуються підприємством з метою збільшення прибутку (відсотків, дивідендів тощо), зростання вартості капіталу або інших вигод для інвестора. Під фінансовими інвестиціями розуміють вкладення коштів у різні фінансові активи, серед яких найзначнішу частку посідають вкладення у цінні папери.

Фінансова інвестиція передбачає придбання корпоративних прав, цінних паперів, деривативів та інших фінансових інструментів [1].

Якщо ви хочете відкрити фабрику або ресторан, то, можливо, вам справді будуть потрібні гроші інвесторів. Але є багато бізнесів, які не потребують великих капіталовкладень, особливо в наші дні.

Ми живемо в економіці послуг. Бізнеси, що надають послуги (консалтингові фірми, фотографи, дизайнери, розробники програмного забезпечення тощо) не потребують багато грошей аби стати на ноги. Якщо ви ведете бізнес такого типу, то уникайте залучення чужих коштів.

Зрештою незалежно який саме бізнес ви починаєте, старайтесь якомога менше вкладати чужих коштів. Можливо, ця ідея витратити гроші інших людей викличе у вас захоплення та здаватиметься вам чудовою, але чекайте того що цим кроком ви створюєте собі великі проблеми. І ось чому:

Ви втрачаєте контроль. Якщо ви залучили гроші інвесторів, то ви будете змушені завжди звітувати перед ними. Спершу буде здаватися що все гаразд, у ваших стосунках буде все добре. Але з часом усе може змінитися. Хіба для того ви починаєте власну справу, щоб хтось вам давав накази? Тому якщо ви залучаєте сторонні гроші, будьте готові що саме до цього це й призведе.

Політика виведення коштів буде брати гору над побудовою якісного бізнесу. Інвестори завжди хочуть повернути свої гроші – і то швидко. Будь які надії на довготривалий стабільний розвиток не виправдовуються, якщо єдине бажання інвестора – якнайшвидше отримати свої гроші і вийти зі справи.

Витрачання чужих коштів викликає звикання. Звісно, немає легшого заняття ніж використання чужих коштів. Але з часом гроші закінчуються і вже потрібно знову йти за черговим кредитом. І кожного разу коли ви приходите за грошима – інвестори забирають у вас частину компанії.

Звичайно це не вигідно для вас. Коли ви тільки починаєте свою справу, то ще не маєте жодних важелів впливу на інвестора. Це досить несприятливий час для здійснення будь-яких фінансових трансакцій.

Думка про споживача – на останньому місці. Зрештою ви створюєте те, що хочуть інвестори, замість того, що хочуть споживачі.

Процес залучення чужих грошей надзвичайно відволікає від справи. Пошук джерел фінансування є досить важким і виснажливим. Попередні зустрічі, узгодження юридичних питань, узгодження договорів тощо – не це все ви згаєте не один місяць. І це все надзвичайно відволікатиме ваші зусилля від того, аби створити дещо справді вартісне.

Час від часу ми чуємо розповіді бізнесменів, які пішли цим шляхом і тепер шкодують. Зазвичай їхня історія звучить приблизно так: «спершу ти відчуваєш насолоду і владу від інвестицій, потім починає ходити на всі ці зустрічі з інвесторами, і згодом думаєш в яку халепу вляпався» [2].

Тому з цілковитою впевненістю можна сказати: «Залучення чужих грошей – це план “Я”».

Тому використання чужих грошей не має бути на першому місці, завжди треба починати самому. І подумати, чи вам справді потрібні 10 працівників – чи двох-трьох поки досить? Вам справді потрібно 50 тисяч доларів – чи наразі буде достатньо 5 тисяч? [3].

Вам справді потрібно 5 місяців – чи ви зможете зробити щось за 2.

Вам справді потрібен великий офіс з крутими меблями – чи можна орендувати невелике приміщення. І таких прикладів можна навести безліч.

Адже немає нічого поганого в тому, щоб бути ощадливим. Знамениті компанії завжди починаються у гаражах. І ваша теж так може

Є, на мою думку, одне хибне уявлення, що ви маєте вчитися на власних помилках. Єдине, чого ви насправді можете навчитися з власних помилок – це те, чого не треба робити.

Еволюція не заціклюється на попередніх невдачах, вона завжди спирається на те, що виявилось успішним. Так само слід чинити й вам.

Перелік використаних джерел:

1. <https://uk.wikipedia.org/wiki/Інвестиція>
2. Wall Street Journal. Sept.18, 2016
3. Friend J., Hanson H.D. Rework. – USA: Crown Business? 2010/ - 288 p.

Гула Інна
група ПФ-11

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя, м. Тернопіль, Україна

Inna Gula
group PF-11

Ternopil Ivan Pul'uj National Technical University, Ternopil, Ukraine

Науковий керівник: **Химич Ірина Григорівна**

кандидат економічних наук, доцент

Scientific supervisor: **Iryna Khymych**

Ph.D, Associate Professor

ВИСОКОКВАЛІФІКОВАНИЙ ФАХІВЕЦЬ В УКРАЇНІ: МІФ ЧИ РЕАЛЬНІСТЬ? АБО ЧИ ВАРТО ЇХАТИ НАВЧАТИСЯ ЗАКОРДОН УКРАЇНЦЯМ? HIGHLY QUALIFIED SPECIALIST IN UKRAINE: MYTH OR REALITY? IS IT WORTH GOING TO STUDY ABROAD?

Постановка проблеми. Сьогодні однією з основних проблем системи освіти в Україні є недостатнє фінансування цього сектора державою. Більшість абітурієнтів спрямовують свої зусилля, щоб навчатися закордоном, вважаючи, що рівень знань там кращий, а якість освіти вища, ніж в нашій країні. Існують стереотипи, що в Україні неможливо стати висококваліфікованим фахівцем. Коли влада ставить питання щодо реформування системи освіти, то відповідні програми розробляються, опираючись на приклади закордонних країн. Хоча й навчально-виховний процес в нашій державі має деякі недоліки, проте помилково вважати українську освіту відсталою, адже шляхом збільшення її фінансування з боку держави та якнайшвидшого проведення необхідних реформ система освіти України зможе стати однією з найкращих в Європі.

Мета статті. Вияснити, чи варто їхати закордон на постійне місце навчання. Зрозуміти, які проблеми в системі освіти України змушують сумніватись дітей та їх батьків у її якості та ефективності. Довести, що Україна може надати належний рівень знань, щоб стати висококваліфікованим фахівцем.

Виклад основного матеріалу. Україна – це велична держава з довгою та героїчною історією. Система освіти нашої країни має не менш виняткову і довгу історію. Початок її сягає ще періоду Київської Русі. Усе почалося з прийняття християнства. Тоді почали виникати перші придворні школи, а вже через півстоліття українські міста стали найбільшими освітніми центрами в Європі. Навчалися у них не лише українці, а й іноземці, серед яких були також спадкоємці європейських корон. Однак це було колись. Що ж ми бачимо зараз? Сьогодні українська молодь прагне виїхати закордон на навчання, вважаючи, що там здобуде ґрунтовніші знання. Охочих навчатися у Європі серед молоді щороку більше. На сьогодні, у зв'язку зі збільшенням міграційних процесів, навчання стає однією з головних причин виїзду закордон. Вивчаючи статистику, за останні п'ять років українських студентів в Польщі збільшилось в три рази, а в Іспанії та Італії – у два рази. Значно більше стало українців в Австрії та Чехії. Такі дані днями оприлюднив Центр дослідження суспільства. Ми спостерігаємо досить сумну картину, адже кількість наших студентів, які прагнуть навчатися у Європі, у порівнянні з попередніми роками, сягнула 40 відсотків. Однією з головних причин виїзду молоді закордон, за опитуванням студентів, є престиж самого навчання в закордонних вишах і помилкове переконання, що там ґрунтовніша освіта.